

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **J. L.**, nar. X, stát. přísl. Čínská lidová republika, zastoupeného Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2013 čj. CPR-13215/ČJ-2012-930310-V237,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl.m. Prahy ze dne 9. 10. 2012 č.j. KRPA-69554/ČJ-2012-000022. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území byla stanovena na jeden rok. Počátek doby, pro kterou nelze umožnit vstup cizinci na území členských států Evropské Unie, stanovil správní orgán I. stupně podle § 118 odst. 1 citovaného zákona od okamžiku, kdy žalobce pozbyl oprávnění k pobytu na území ČR. Současně mu byla stanovena doba k vycestování dle § 118 odst. 1 citovaného zákona, a to do 20 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí. Podle § 120a zákona správní orgán rozhodl, že se na cizince nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 stejného zákona.

Žalobce především namítá, že ze spisového materiálu lze jednoznačně dovodit, že vydání rozhodnutí o správním vyhoštění by prokazatelně znamenalo nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života. V této souvislosti uvádí, že na území ČR žije již od roku

2007, nyní ve společné domácnosti se svou družkou a společným nezletilým dítětem, kterému jsou pouhé tři měsíce. Celá rodina družky žije od jejích pěti let na území České republiky, nemá tedy v zemi původu žádné sociální, rodinné ani materiální zázemí.

Žalobce dále poukazuje na skutečnost, že řízení bylo zahájeno z nejméně vážného důvodu, přičemž protiprávního jednání, které mu je kladeno za vinu, se dopouštěl po relativně krátkou dobu. V tomto kontextu zmiňuje vybrané rozsudky Nejvyššího správního soudu. Poukazuje zároveň také na Úmluvu o ochraně lidských práv a Úmluvu o právech dítěte, z níž zdůraznil právo dítěte na to, aby znalo své rodiče a právo na jejich péči. Žalobce proto namítá, že případná realizace rozhodnutí o správním vyhoštění by byla zcela zjevně nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života všech jeho rodinných příslušníků.

Nezákonnost postupu žalovaného dále žalobce spatřuje v argumentaci, podle níž platná právní úprava neukládá povinnost hodnotit dopad do rodinného života ostatních účastníků řízení, ale pouze žalobce. Tento argument je podle žalovaného v přímém rozporu s mezinárodněprávními závazky České republiky, které v žalobě cituje. Zdůrazňuje, že jejich dítě se narodilo pouze před třemi měsíci, tedy družka žalobce, která o něj pečuje, nemůže s nezletilým cestovat - a to zvláště do Čínské lidové republiky. V případě vynuceného odjezdu žalobce, by se družka ocitla zcela bezprizorní a odkázána na sociální systém ČR. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že pobyt žalobce na území ČR je pro rodinu spíše zátěží a nikoliv pomocí, s odůvodněním, že nemůže legálně pracovat. K tomu dodává, že může pečovat o dítě a pracovat může družka. Také zdůrazňuje, že existují zákonem upravené alternativy, jak získat na území ČR po zastavení správního řízení o vyhoštění legitimní dlouhodobý pobyt jako je například vízum za účelem strpění či podání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny na území ČR po předchozí žádosti o prominutí osobní účasti podání na ZÚ ČR v Číně.

Další námitka žalobce směřuje proti nepřezkoumatelnosti rozhodnutí ve vztahu k odůvodnění délky zákazu vstupu na území států Evropské unie. Žalobce připomíná, že za jednání, jehož se dopustil tím, že pobýval na území ČR bez víza, lze podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců uložit správní vyhoštění až na tři roky. Žalovanému vytýká, že řádně neodůvodnil rozhodnutí, proč vydal vyhoštění o délce jednoho roku z hlediska dopadů do rodinného a soukromého života žalobce, tehdy nascitura a družky.

Na závěr žalobce uvedl, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podle svého názoru dostatečně vypořádal s námitkami uvedenými v žalobě. Je toho názoru, že správní orgány obou stupňů se dostatečně vypořádaly s výtkou týkající se případného porušení mezinárodních závazků ČR, když odkázaly na závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky, kterým byla otázka případného porušení mezinárodních závazků ČR opakovaně zkoumána. Poukazuje na závazná stanoviska ev. č. ZS18499 ze dne 7. 5. 2012 a ev. č. ZS19065 ze dne 31. 7. 2012, kde namítané porušení zjištěno nebylo. V této souvislosti žalovaný uvádí, že působnost v oblasti posouzení, zda by nucené vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodněprávními závazky ČR, je zákonem o pobytu cizinců přeneseno právě na Ministerstvo vnitra ČR, policie pak v rámci řízení o správním vyhoštění hodnotí (mj.) pouze aplikovatelnost ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na ustanovení § 174a téhož zákona.

K námitce nezákonnosti napadeného rozhodnutí pro rozpor s judikaturou žalovaný zdůraznil, že v ČR je zakotven kontinentální právní systém, v němž jsou hlavním pramenem práva předpisy (zákony), které jsou produktem legislativního procesu, nikoli právní systém angloamerický, mezi jehož prameny patří i soudní precedenty (jinými slovy judikatura). Z

absence opory v judikatuře tedy nelze podle žalovaného bez dalšího dovozovat nezákonnost rozhodnutí, neboť pro takové tvrzení je důležité pouze zjištění rozporu se zákonem.

K nesouhlasu žalobce s názorem žalovaného, že platná právní úprava neukládá povinnost hodnotit dopad do rodinného života ostatních účastníků řízení, ale pouze žalobce, žalovaný poukázal na znění ustanovení § 119a odst. 2 citovaného zákona, dle něhož přiměřenost je posuzována pouze v návaznosti na soukromý a rodinný život cizince. Teprve v jeho rámci je možno ve smyslu ustanovení § 174a tohoto zákona posoudit, zda se případné rozhodnutí o správním vyhoštění dotkne mimo cizince také jiných osob, případně zda intenzita takového zásahu nepřekročí zákonem stanovenou mez.

Ke skutečnosti, že žalobce má dítě a k nemožnosti družky žalobce cestovat, žalovaný odkázal na odůvodnění rozhodnutí a nad rámec uvedeného doplnil, že družka cizince s nezletilou nezůstane po dobu jeho vyhoštění v ČR zcela bezprizorní, neboť zde má celou svou rodinu.

Žalovaný dále uvedl, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky ani jedné z navrhovaných variant legalizace svého pobytu na území ČR. Kategorie osob, kterým lze udělit tzv. „vízum strpění“ (vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území), jsou definovány ustanovením § 33 zákona o pobytu cizinců., kategorie osob, kterým lze udělit tzv. dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny (povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území), pak ustanovením § 42a téhož zákona. Z těchto ustanovení je zřejmé, že navrhované způsoby legalizace pobytu žalobce na území ČR jsou vyloučeny, a to i za předpokladu, že by v případě jeho žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny na území ČR byla prominuta osobní účast cizince při podání na ZÚ ČR v Číně.

Nakonec žalovaný nesouhlasí ani s tím, že by rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné ve vztahu odůvodnění délky zákazu vstupu na území států Evropské unie a trvá na tom, že případ žalobce byl zcela odlišný od případu, na který žalobce ve své žalobě poukazoval.

Při jednání, jež se před zdejším soudem konalo dne 21. 5. 2013 právní zástupce žalobce mimo jiné předložil soudu kopii oddacího listu s překladem, osvědčující skutečnost, že žalobce dne 4. 12. 2012 uzavřel na Velvyslanectví Čínské lidové republiky sňatek s přítelkyní, s níž má dítě.

O žalobě rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem č.j. 1 A 19/2013 - 41 ze dne 21. 5. 2013 tak, že žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Podle názoru soudu žalovaný nesprávně posoudil proporcionalitu mezi intenzitou omezujícího opatření a důvody pro udělení správního vyhoštění. Připomněl také, že skutečnost, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany nelze přičítat v řízení o správním vyhoštění k jeho tíži, neboť jde o oprávnění garantované českým právním řádem. Zdejší soud se neztotožnil ani s názorem žalovaného, že by Ministerstvo vnitra ČR bylo oprávněno zabývat se ve svém závazném stanovisku k možnosti vycestování cizince tím, zda rozhodnutím dojde k zásahu do rodinného či soukromého života, či k porušení závazků mezinárodního práva ohledně ochrany práv dítěte. Jako nedostatečné konečně soud shledal také odůvodnění potenciálního zásahu do rodinného či soukromého života žalobce a stejně tak odůvodnění délky zákazu vstupu na území státu EU.

Proti rozsudku městského soudu podal žalovaný kasační stížnost, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem čj. 3 As 74/2013 - 42 ze dne 18. 6. 2014 tak, že rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s kasační námitkou žalovaného, že není pravdou, že by napadené rozhodnutí obsahovalo úvahu týkající se přičtení žádosti o udělení mezinárodní ochrany k tíži žalobce. Městský soud tudíž uvážil při posuzování proporcionality dotčených zájmů o napadeném rozhodnutí nesprávně.

Nejvyšší správní soud se dále se zdejším soudem neshodl v názoru, že žalovaný napadeným rozhodnutím nedostatečně posoudil možný zásah správního vyhoštění do rodinného či soukromého života žalobce. Dle jeho názoru žalovaný srozumitelně vyložil, že napadeným rozhodnutím bude dosažena rovnováha mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti a ochraně veřejného pořádku a na straně druhé zájmem žalobce na ochraně soukromého a rodinného života. Nejvyšší správní soud má za to, že oproti zřejmým a přesvědčivým úvahám žalovaného, s nimiž souhlasí, mají úvahy městského soudu v rozsudku víceméně obecné kontury a nezohledňují zcela skutkový stav věci, především pak opakované porušování zákona o pobytu cizinců ze strany žalobce.

Nejvyšší správní soud konečně přisvědčil též námitce žalovaného o nedostatečném odůvodnění v té části rozsudku městského soudu, v níž žalovanému vytkl chybějící náležité zdůvodnění délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

Městský soud v Praze znovu přezkoumal dle § 75 s.ř.s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu s tím, že přihlédl k právnímu názoru vyslovenému Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozhodnutí tak, jak mu ukládá § 110 odst. 3 s.ř.s. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Stěžejní argumentace žalobce spočívá v tom, že žalovaný se nezabýval přiměřeností uděleného vyhoštění a že řádně neodůvodnil dobu, po kterou mu byl uložen zákaz vstupu na území členských států EU.

Jak bylo výše uvedeno, žalobci bylo uděleno správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Správní orgány a zejména žalovaný při svém rozhodování vycházel ze skutečnosti, že žalobce přicestoval do ČR dne 25. 10. 2007 na pozměněný cestovní doklad. Žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a téhož dne s ním bylo zahájeno řízení o udělení správního vyhoštění. Ani po ukončeném řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce nevycestoval a v nelegálním postavení setrval až do 23. 10. 2011, kdy byl zajištěn a znovu s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Žalovaný z jednání žalobce dovodil, že v jeho případě nejde o ojedinělé protiprávní jednání, naopak, jde o setrvalý stav, který žalobce vyvolal již samotným vstupem na území ČR. Žalovaný konstatoval, že k legalizaci jeho pobytu na území ČR došlo pouze z titulu probíhajícího řízení o udělení mezinárodní ochrany, přičemž po jejím skončení cizinec opět pokračoval v pobytu nelegálním. Žalovaný připustil, že aktuálně je žalobci kladeno za vinu pouze pobyt na území ČR bez platného víza, ač k tomu nebyl oprávněn, jeho jednání však označil za opakující se rys způsobu života, jehož základem je nerespektování jakýchkoliv autorit při čerpání maximálních výhod.

Ke vztahu žalobce s družkou žalovaný uvedl, že ten navázali až v době, kdy se nacházel na území ČR neoprávněně. Mohl si být tedy jistý tím, že bude následovat správní opatření ve formě správního vyhoštění, podobně jako tomu bylo v roce 2007. Z tohoto důvodu plně neakceptoval vztahy a vazby, které žalobce na území ČR navázal s tím, že si musel být vědom důsledků svého jednání a se souvisejícím narušením či přetrháním vytvořených vazeb, včetně vazby k nezletilé dceři. V této souvislosti žalovaný dodal, že

žalobce nemůže být pro jeho družku ani pro nezletilou dostatečnou oporou, neboť v jeho případě neexistuje způsob, jakým by bylo možno na území ČR legalizovat jeho další pobyt, ani způsob, jakým by cizinec za daného stavu mohl v ČR legálně pracovat a případně tedy rodinu vyživovat. Žalovaný konstatoval, že důsledky nevydání rozhodnutí o správním vyhoštění jsou zcela identické s důsledky, které jsou s napadeným rozhodnutím spojeny - aby si cizinec mohl o povolení pobytu v ČR požádat, bude muset vycestovat mimo území ČR a vyčkat do vyřízení jeho žádosti. V případě správního vyhoštění pouze přibude doba, po kterou cizinci nebude možno umožnit další vstup na území členských států EU, která byla vzhledem k zákonným možnostem (po důkladném zvážení závažnosti a délky protiprávního jednání cizince a s ohledem na jeho osobu) stanovena ve spodní hranici zákonného rozmezí. Žalovaný připustil, že k dočasnému odloučení rodiny dojde, nepůjde však o odloučení dlouhodobé, které by způsobilo nenávratné zpretrhání jejich vzájemných vazeb. Podle žalovaného napadeným rozhodnutím bude dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku, na straně jedné a zájmem žalobce na ochraně soukromého a rodinného života, na straně druhé.

Žalovaný také konstatoval, že z díkce ustanovení § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že není na správním orgánu, zda v případě naplnění znaků některé z uvedených skutkových podstat rozhodnutí o správním vyhoštění vydá či nikoliv. Jediným liberačním opatřením je ustanovení § 119a odst. 2 tohoto zákona s tím, že v případě žalobce žalovaný neshledal, že by k takovému zásahu do soukromého nebo rodinného vztahu došlo.

K námitce žalobce ohledně porušení mezinárodněprávních závazků, žalovaný odkázal na závazná stanoviska Ministerstva vnitra ČR, kterým byla tato otázka opakovaně zkoumána.

K délce uloženého opatření žalovaný konstatoval, že jde o jeden z regulativů přiměřenosti a vyváženosti mezi zájmem státu na ochraně veřejného pořádku a zásahem rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Žalovaný přihlédl k tomu, že rodina žalobce pobývá na území ČR na základě povolení k trvalému pobytu, proto byl zákaz pobytu stanoven na spodní hranici zákonného rozmezí. Zároveň neodhlédl od toho, že žalobce nerespektoval jemu uloženou povinnost vycestovat a využil všech možných prostředků, jak se vyhnout této povinnosti. Za přitěžující okolnost považoval i navázaný vztah cizince s jeho družkou v době nelegálního pobytu, neboť svým jednáním dostal do nelehké situace nejen sebe, ale i družku a nezletilou dceru. Podle žalovaného si měl být žalobce vědom důsledků neoprávněného pobytu a možného odloučení.

Jak bylo výše uvedeno, žalobci bylo uloženo správní vyhoštění pro naplnění skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Žalobce tuto skutečnost v žalobě nepopíral. Stěžejní argumentace žalobce směřuje proti posuzování možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života. Správní soudy při posuzování této otázky vychází především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např.

rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Úner proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.

V této souvislosti je třeba připomenout i rozsudek Evropského soudu pro lidská práva, ve věci Boultif v. Švýcarsko ze dne 2. srpna 2001, Sbírka rozsudků a rozhodnutí 2001-IX, § 39, 41 a 46, v němž byla uznána důležitost zajištění ochrany rodinného života státních příslušníků Společenství s cílem odstranit překážky výkonu základních svobod zaručených Smlouvou. Je zejména nepochybné, že vyhoštění osoby ze země, kde žijí její blízcí příbuzní, může představovat zásah do práva na respektování rodinného života, tak jak je zakotveno v článku 8 EÚLP, které je jedním ze základních práv, která jsou v právním řádu Společenství podle ustálené judikatury Soudního dvora chráněna. Takový zásah je v rozporu s EÚLP, pokud nesplňuje požadavky odstavce 2 téhož článku, a sice pokud není „v souladu se zákonem“, nepřihlíží k jednomu nebo více cílům legitimním z pohledu uvedeného odstavce a není „nezbytný v demokratické společnosti“, tedy odůvodněný naléhavou společenskou potřebou, a zejména přiměřený sledovanému legitimnímu cíli.

Z citovaného rozsudku vyplývá, že je mimo jiné nutno vždy hledat odpověď na otázku, „kde se nachází správná rovnováha mezi přítomnými legitimními zájmy“, přičemž Soudní dvůr také odkazuje na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, která vyslovuje podmínku přiměřenosti zásahu k sledovanému legitimnímu cíli. Je tak zřejmé, že ve vztahu k přípustným omezením volného pohybu osob z důvodu veřejného pořádku dle čl. 45 odst. 3 SFEU je základním požadavkem proporcionalita mezi intenzitou omezujícího opatření a důvody pro jeho přijetí.

Je třeba připomenout, že zasáhnout do rodinného života a práva na volný pohyb v důsledku vyhoštění lze tehdy, pokud dojde k porušení veřejného pořádku. Podle bodu 14 preambule Úmluvy může pojem veřejného pořádku zahrnovat odsouzení za spáchání závažného trestného činu a vztahuje se například na případy podpory terorismu nebo extremistických postojů. Směrnice zjevně vyžaduje, aby bylo k zamítnutí žádosti z důvodu veřejného pořádku přistoupeno výhradně v situacích, kdy se cizinec dopustí jednání (nebo alespoň existuje jasná hrozba takového jednání), které představuje dostatečně závažné ohrožení základního zájmu společnosti, typicky v podobě nejzávažnější trestné činnosti.

Pouze v těchto případech lze totiž hovořit o přiměřenosti opatření odloučení od nejbližší rodiny vzhledem k jednání, které bylo důvodem pro přijetí opatření.

Zároveň je potřeba dodat, že výše uvedené neznamená jakousi absolutizaci práva na rodinný život, kterému bude nutno vždy ustoupit při zvažování odepření vstupu cizince na území České republiky, jeho pobytu na tomto území či trvalého pobytu apod. Je však třeba uznat, že cizincům, kteří již mají na území České republiky integrovanou rodinu, je poskytována vyšší ochrana oproti ostatním cizincům.

Výkladem pojmu „veřejný pořádek“ se zabýval i Nejvyšší správní soud v rozšířeném senátu, kdy v Usnesení č. j. 3 As 4/2010 učinil závěr, že za narušení veřejného pořádku lze považovat jen takové jednání, které představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.

V souzené věci je nepochybné, že žalobce má na území ČR družku a tříměsíční dítě, s nimiž žije ve společné domácnosti, kterou zabezpečovala družka s její rodinou legální prací. Podle názoru soudu správní orgány zjistily skutečný stav věci, neboť ze spisového materiálu

vyplývá, že ověřily pravdivost všech tvrzení žalobce a dostatečně zvážily také závažnost jednání žalobce a konkrétní okolnosti právě žalobcova případu.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný si na jedné straně byl vědom existence zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, na straně druhé však dospěl k závěru, že tento zásah dosáhne pouze intenzity, kterou předpokládá zákon o pobytu cizinců, a proto od uložení správního vyhoštění neupustil.

Městský soud se závěry žalovaného souhlasí. Za prokázaný lze mít fakt, že téměř celá rodina žalobce žije v Číně, což vyplývá nejen z protokolu o vyjádření žalobce ze dne 24. 10. 2011, ale také z protokolu sepsaného dne 22. 3. 2012 s družkou žalobce. Dále nelze přehlédnout, že žalobce porušoval povinnost disponovat pobytovým vízem opakovaně a zároveň nerespektoval dřívější rozhodnutí o správním vyhoštění. Jako relevantní ve vztahu k hodnocení potenciálního zásahu do rodinného či soukromého života žalobce nutno hodnotit také okolnost, že žalobce začal svůj vztah s paní H. Q. budovat až v době, kdy se již nacházel na území České republiky v nelegálním postavení. Za takových okolností nemohl žalobce spoléhat, že zde bude moci pobývat trvale. V tomto směru lze poukázat na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, který zastává názor, že pokud byl rodinný život založen až poté, co cizinci věděli, že jejich imigrační status je takový, že jejich rodinný život je v dané zemi od počátku nejistý, je vyhoštění cizince nesouladné s článkem 8 Úmluvy pouze výjimečně (srov. rozsudek ze dne 26. 1. 1999, *Jerry Olajide Sarumi proti Spojenému království*, stížnost č. 43279/98, rozsudek ze dne 22. 5. 1999, *Andrej Sheabashov proti Lotyšsku*, stížnost č. 50065/99). Dle názoru zdejšího soudu v případě žalobce výjimečné okolnosti naplněny nebyly.

Lze uzavřít, že žalovaný správně vážil na straně jedné zájem státu na ochraně veřejného pořádku, který žalobce svým jednáním ohrožoval, a na straně druhé zásah do jeho soukromého či rodinného života, jenž by byl způsoben výkonem napadeného rozhodnutí o vyhoštění na dobu 1 roku a dospěl k závěru, že v daném případě vyhoštění žalobce z území ČR na omezenou dobu není nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života. S tímto závěrem se zdejší soud ztotožňuje a má za to, že žalovaný osobní zájmy žalobce zohlednil dostatečně, přičemž neopomněl hodnotit ani dopady, které bude mít napadené rozhodnutí na osoby žalobci blízké. Napadené rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce plně odráží zájem České republiky na sankcionování opakovaného porušení zákona o pobytu cizinců a současně v těchto mezích chrání rodinný a soukromý zájem žalobce, když nepříznivý zásah omezuje na kratší období oproti srovnatelným případům. Žalovaný si byl vědom, že k narušení rodinných a soukromých vazeb žalobce sice dojde, nepůjde však o odloučení dlouhodobé či trvalé.

Na tomto místě se lze příhodně vyjádřit také k další žalobcově námitce, týkající se nedostatečně odůvodněné doby trvání správního vyhoštění. Délka zákazu vstupu na území států ČR patří do diskreční pravomoci správních orgánů a úkolem soudu je posoudit jen to, zda nepřekročily meze správního uvážení. Po opětovném posouzení soud konstatuje, že odůvodnění délky doby vyhoštění je dostatečné, srozumitelné a přesvědčivé, přičemž lze toliko konstatovat, že uložené opatření (správní vyhoštění) bylo žalobci uloženo v mezích zákonného rozpětí, tj. na jeden rok (zákonná horní hranice je v daném případě 3 let).

Žalovaný připomněl, že v souladu se svou rozhodovací praxí by se s ohledem na porušení zákonných povinností přikláněl k vyhoštění na dobu 2 let, avšak v dané věci hodnotil také konkrétní okolnosti žalobcova případu, především pak jeho vztah k družce a nezletilé tříměsíční dceři, do jejichž vztahu s žalobcem správní vyhoštění zasáhne. Zejména z tohoto důvodu se rozhodl pro délku vyhoštění na 1 rok, byť zároveň v odůvodnění připomněl, že žalobce pobýval na území ČR bez víza vědomě déle než 3 roky, že k ukončení pobytu žalobce na území ČR bez víza nedošlo z vůle žalobce, ale zjištěním policie, a bylo by možné důvodně se domnívat, že nebýt policie, žalobce by v tomto jednání pokračoval i

nadále. V závěru odůvodnění doby vyhoštění žalovaný konstatoval, že to byl sám žalobce, kdo svým liknavým přístupem k pobytovému statusu a k zákonu o pobytu cizinců vystavil do nelehké situace též svou družku a nezletilou dceru. Žalovaný znovu zdůraznil, že právě s ohledem na ně uložil dobu, po kterou nemá žalobce možnost vstupu na území členských států EU na 1 rok. S ohledem na výše uvedené je zcela zřejmá úvaha žalovaného, pro kterou uložil správní vyhoštění v délce 1 roku a nelze tudíž přisvědčit námitce žalobce o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí v této části. Ostatně jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku v této věci: „*odůvodnění žalovaného rozhodnutí v této části není nedostatečné, zahrnuje hodnocení zjištěných skutečností a dává jednoznačnou odpověď k úvahám, na základě kterých stěžovatel (žalovaný - pozn. městského soudu) rozhodl o uložení omezujícího opatření právě v této délce.*“

Podle názoru soudu správní orgány v souzené věci zjistily skutečný stav věci, neboť ze spisového materiálu vyplývá, že dostatečně ověřily a posoudily veškeré okolnosti případu. Soud v daném případě neshledal, že by došlo k pochybení správních orgánů, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. srpna 2014

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně